

audio-pronunciation habits at each of its levels. The techniques for using sound-helpers, rhythmic verses, etc. which facilitate this process have been demonstrated there.

The work of the system proposed in the educational complex "First Steps: Speak, Read and Write in Russian" and "Learning to Listen to and pronounce in Russian Correctly" has been analyzed; the selection of phonetic material is determined by the logic of the Russian sound system and built in such a way that students are involved in the direct communication in Russian in the period of mastering its phonetic base. The principle of systematic use of standard phrases that have the communicative approach – in which the sounds being trained are presented in an easy-to-use phonetic position and in strict accordance with the consonants and vowels which were trained before – is explained therein.

Within the limits of mastering the positional variation of consonants, special attention is paid simultaneously to overcoming difficulties in two complex phonetic points: connected pronunciation of consonant combinations at the beginning of the phonetic word and consonant assimilation by voiceless-voiced criteria.

The proposed system of work favors the implementation of phonetic habits in various types of speech activity.

Key words: *consonant, articulation basis, consonance, dorsality, hardness, softness, assimilation, auditory and pronunciation habits, fluency of pronunciation, standard phrase.*

УДК 378.147:373.2.011.3-51

Маргарита Головки, Любов Крайнова

ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет»

ВИКОРИСТАННЯ МОЖЛИВОСТЕЙ ФЕНОМЕНОЛОГІЧНОГО ПІДХОДУ ДО ВИКЛАДАННЯ ПЕДАГОГІЧНИХ ДИСЦИПЛІН

Особливістю педагогічної реальності сьогодення є співіснування різних педагогічних парадигм і підходів. З'явилися нові концепти педагогічного знання, серед яких таке поняття, як «феноменологічний підхід». Аналіз теоретичного і практичного досвіду дозволив виокремити базові ідеї, що становлять підґрунтя для викладання педагогічних дисциплін майбутнім фахівцям дошкільної освіти. Наводяться варіанти практичної реалізації вищезгаданого підходу на заняттях із історії педагогіки та методики екологічного виховання.

Ключові слова: *феномен, феноменологія, педагогічний феномен, феноменологічний підхід, феноменолог, педагогічна феноменологія, смислопошукова діяльність.*

Постановка проблеми. Нові умови соціально-економічного й культурного життя потребують кардинального перегляду багатьох аспектів світоглядного та теоретико-пізнавального вирішення проблеми формування людини, її підготовки до життя в багатомірному суспільстві, що базується на складному балансі інтересів. Принципово змінився напрямок вектору, що задає траєкторію суспільним інтересам та очікуванням, у бік визнання самоцінності особистості, її здатності до вільного вибору шляхів і засобів розвитку. Однак, у наш час спостерігаємо певні розбіжності між усвідомленням потреби суспільства в інших світоглядних і методологічних орієнтирах щодо розв'язання педагогічних проблем та інертністю в підходах до організації освітнього процесу.

Аналіз актуальних досліджень. У сучасній педагогіці відбуваються складні внутрішньосистемні зміни, пов'язані з визнанням багатомірної

якісної характеристики педагогічної реальності. Відмова від монометодологічних установок стає надійною умовою розвитку науки. Тож особливістю педагогічної реальності сьогодення є співіснування різних педагогічних парадигм і підходів. З'явилися нові концепти педагогічного знання, серед яких отримали розповсюдження такі поняття, як «феноменологія педагогіки», «феноменологія виховання», «феноменологічний метод», «феноменологічний підхід», «педагогічний феномен» (Б. Бім-Бад, М. Берулава, Л. Висоцька, В. Конке, С. Кульневич, Р. Куренкова, Є. Плеханов, Є. Рогачова, Н. Смирнова, О. Федотова, Т. Філановська та ін.). Філософським базисом дослідження їхньої сутності є ідеї класичної феноменології (Г. Гегель, Е. Гуссерль, М. Гартман, Т. Лукман, М. Шелер, Г. Шпет, А. Шюц).

Мета статті. У своєму дослідженні ми намагаємося вивчити й апробувати потенційні можливості феноменологічного підходу у викладанні педагогічних дисциплін. Утім у даній статті ми презентуємо певні результати цієї роботи.

Виклад основного матеріалу. У сучасному науковому просторі, зокрема соціально-гуманітарних науках, вельми активно використовуються ідеї феноменологічної філософії. Не залишилася осторонь і педагогіка, бо як виявилось, феноменологічний підхід збагачує пошуки новітніх технологій освіти й виховання молоді, дозволяє зосередитися на глибинному сенсі життя, світосприймання, освіти, існування в соціумі, професії тощо, а педагогічні цінності набувають нового звучання.

У філософській науці для визначення сутностей та смислових структур об'єктів і понять часто використовується термін «феноменологія». Вона може розглядатися як учення про шляхи розвитку людської свідомості (Г. Гегель), як філософська доктрина (Е. Гуссерль). У класичному визначенні – це вчення про факти, явища, учення про сутності. Причому сутність понять і явищ із позиції феноменологічного підходу розглядається з різних боків. Реконструкція базових ідей феноменологічної філософії, якщо зосередитися лише на ключових моментах, дозволяє визначити такі її положення.

Будь-яка наука досліджує природу базових понять. Феноменологія як філософський напрям запропонувала своє бачення. Відзначимо, перш за все, ідею Е. Гуссерля щодо розуміння понять як результату синтезу переживань людини, що супроводжують пізнання нею феноменів, потрапляють у її свідомість через речі, що сприймаються. Тож поняття виступають не сухими абстракціями, проте ейдосами, максимально конкретними образами світу (людей, природи, речей). Ейдоси зберігають повноту й цілісність насиченого почуттями та емоціями життєвого світу (такий підхід дозволяє запобігти формалізму і абстракції в побудові змісту й виборі способу викладання гуманітарного знання). Зміст понять може бути редукованим (спрощеним) до чуттєвого сприйняття в різних його

формах, що дозволяє «розчистити» свідомість від будь-яких нашарувань, не дати їй «розчинитися в суспільній свідомості» й зосередитися на власній творчій місії. Основа людського досвіду пов'язана зі світом сутностей, ідей, ідеальних конструкцій, вираженням і виявленням яких і є феномени свідомості – думка, сприйняття, переживання. Поняття може розглядатися і як сукупність «чистих сутностей», «ідей» – тоді явище сприймається як самодостатній якісний феномен.

Якщо розглядати феноменологію як учення про феномени, звернемо увагу на тлумачення основного терміну. Феномен розглядають у двох значеннях: як надзвичайно рідкісне явище або людину, яка наділена унікальними здібностями; у філософії як явище, досягнути яке можливо через органи чуття на противагу ноумену, який пізнається за допомогою розуму (І. Кант). Причому сприйняття феноменів не обмежується лише почуттєвим актом пізнання. Тут є вкрай важливий для педагогіки момент, коли в пізнанні феномену «зустрічаються» чуттєвий, мислительний та моральний аспекти, і саме моральність є властивою смисловій побудові феноменів, об'єднує ці аспекти й надає їм цілісності і нерозривності [2, 281].

У науковій літературі зустрічаємо й такі визначення. Феномен – явище (на відміну від його сутності), реальний факт, відомий із досвіду; дані, що представлені в індивідуальній свідомості, психічні стани та процеси; надбання суб'єктивного світу особистості; об'єкти чуттєвого споглядання; міркування мислителів із приводу баченого й передбачає його (обсяг та зміст може бути досить широким). Тобто феноменологічне поле – відкрите, насичене й динамічне явище. Наприклад, у його просторі можемо споглядати такі феномени, як людина (дитина), гра, мова, творчість; людські стани – любов, страждання, біль, страх, милосердя, добро, краса тощо. А в якості провідної ідеї використовувати вислів А. Шюца «Світ, що сяє смислом». Джерелами для встановлення певних феноменів можуть бути спостереження, літературно-художній матеріал, автобіографічний наратив, реальні події, зміст індивідуальної свідомості, сліди пережитого, зміст мисленнєвих бесід. Цікавим є також підхід М. Гартмана, який запропонував виявлення та опис феноменів (цілісної єдності внутрішнього й зовнішнього) з позиції дослідження їх значень, смислів, сутностей.

Послідовники Г. Гегеля, Е. Гуссерля активно використовували ці ідеї в соціально-гуманітарних науках (Т. Лукман, М. Шелер, А. Шюц), у педагогічних науках зарубіжжя також маємо перші спроби (В. Лох, М. Лангевельд, В. Ліппітц) [1]. З цих досвідів беремо до уваги пошуки гармонійного поєднання теоретичних і чуттєво-емоційних методів пізнання, розгляд певних феноменів як надзвичайних та парадоксальних явищ не тільки на підставі чуттєвого сприйняття, а й у смисловому значенні, тобто смислопошуковий засіб пізнання внутрішніх джерел, зв'язків, механізмів розвитку, смислу явищ. Пріоритетність

феноменологічної точки зору в будь-якій педагогічній ситуації передбачає здатність розглядати феномен як самодостатнє явище, а не лише як комплекс ідей, поглядів, концепцій, теорій тощо. Тому, наприклад, осмислення цілей освіти має відбуватися в цілісному контексті життя (Р. Куренкова). Досягненням такого підходу слід вважати нову інтерпретацію природи наукових теорій, коли категоріальний апарат розвивається за умови врахування суттєвої «життєвої» його сили. Прикладом цього є застосування ідей феноменології в педагогічному полі.

У цьому просторі існують декілька визначень таких понять, як педагогічна феноменологія, феноменологічний метод, феноменологія виховання, педагогічний феномен тощо. Аналіз наукової літератури дозволяє констатувати, що в загальному вигляді педагогічну феноменологію, наприклад, розглядають як педагогічне знання, що проблему формування людини розглядає з позицій феноменальності її проявів; як конструювання індивідуалізованих смислів і значень в освітньому процесі; як самоорганізацію смислопошукової діяльності суб'єктів педагогічної комунікації. Феноменологічний підхід у педагогіці повинен урахувати найглибші зв'язки людини з живим світом, долати будь-яке відчуження від нього, «олюднення» людини у процесі саморозвитку; спиратися на центри самоіндивідуалізації, що дозволяють людині актуалізувати чуттєвість, мислення, моральність і волю; зробити ядром педагогічної комунікації діалог викладача й студента як унікальних та самобутніх особистостей, їх спільну смислопошукову діяльність у сфері життя і професії (Р. Куренкова). Додамо, що також принципово змінюється й рольова позиція викладача (якщо транслятор, інформатор, організатор, інтерпретатор у традиційному викладанні, то тут – феноменолог, тобто співрозмовник, співучасник, помічник, партнер). Педагогічна свідомість починає працювати в новому напрямі: пошуки витоків самоорганізації свідомості, власної життєтворчості, відкриття смислів життя та професії, дослідження засобів саморозвитку й самореалізації.

З точки зору феноменології поняття «метод», «підхід», «технологія» також набувають нового смислу. Ученими описані механізми запуску пізнання (рух від знання-переживання до знання-розуміння й далі до знання-самоконструювання світогляду), основу яких, наприклад, становлять такі позиції, як олюднення цінностей, переживання змісту цінностей, самоформування проблемного мислення (С. Кульневич).

На підставі аналізу теоретичного і практичного досвіду, накопиченого у просторі педагогічної феноменології, було виявлено базові ідеї, що становлять у цьому контексті підґрунтя нашого підходу до викладання фахових педагогічних дисциплін у процесі підготовки фахівців дошкільної освіти (зокрема, історії педагогіки та методики екологічного виховання дітей дошкільного віку):

1. основу освітньої комунікації становлять суб'єкт-суб'єктні стосунки;
2. організаційно-педагогічні умови освітнього процесу зорієнтовуються на самореалізацію, самоактуалізацію й самоконтроль особистості;
3. освітній процес вибудовується з урахуванням сутнісних, унікальних рис, якостей і властивостей особистості студента;
4. занурення у змістові пласти дисципліни відбувається у форматі пошуків смислового контексту людського існування, що сприяє визначенню ціннісно-мотиваційного базису особистості та стилю її розвитку;
5. особистість студента як майбутнього професіонала та людини розвивається в контексті пошуку смислу своїх учинків, думок, слів, ціннісних орієнтирів і пріоритетів;
6. дослідження й корекція духовно-морального світу особистості відбувається з позиції її власного «Я»;
7. опанування матеріалом означених дисциплін орієнтовано на чуттєвий досвід як головну мету феноменологічного методу, що дозволяє проникати у світ особистості через рефлексію, переживання та співчуття; на занурення у світ певних феноменів;
8. підґрунтя пізнавального й життєвого досвіду становить синтез чуттєвого та розумового, «синтез переживань»;
9. у змісті дисциплін визначаються цінності, що становлять певний тріумвірат (любов, краса, добро), як віддзеркалення ідеалів (уподобань), що диктуються почуттями і сприймаються свідомістю.

Технологічний контекст нашого досвіду викладання становить використання методів феноменологічного аналізу до пізнання педагогічних феноменів. Ми апробували описані в літературі метод саморозвитку «точок» духовно-особистісного виміру й метод розуміння. В узагальненому вигляді перший являє собою процес залучення та занурення студентів у світи, як реально існуючі, так і рукотворні (світ людини, світ дитинства, світ природи, світ знань, світ професії, світ діяльності) й пошуки власних смислів існування та творення себе в цих світах. Містерія людського та природного життя виходить на перший план, і студенти у процесі пізнання орієнтуються в його опануванні на «мoje мислення», «мій досвід пізнання», «мій досвід поведінки», «мої цінності», здійснюють перехід від «мого» до «нашого».

Якщо у класичному викладанні метод пояснення є ключовим, то другий метод передбачає, що акцент зміщено в бік розуміння. Наприклад, в історії педагогіки, поруч із описом у феномені, що вивчається, повинен виокремлюватися компонент, що потребує реконструкції переживань як засобу розуміння особистості в культурному контексті епохи. Переживання виникають за умови зустрічі студентів, їх звичайних уявлень зі смислами,

присутніми в явищах, що вивчаються, або в житті та діяльності видатних педагогів. Метод розуміння створює можливість і здатність досягнути смисл та значення загальних і особистісних цінностей не на підставі засвоєння, репродукції, а за допомогою інших механізмів: ідентифікація (установлення, наскільки смисл цінностей співпадає з особистими уявленнями про них); проекція (опанування й породження значень, усвідомлене чи неусвідомлене перенесення суб'єктом власних уявлень на зовнішні явища, що здійснюється під впливом потреб, смислів та цінностей суб'єкта) і перцепція (розуміння й оцінка людиною стосунків, чия динаміка обумовлена соціальними факторами; перцепція сконцентрована на смислових та оцінних інтерпретаціях особистістю того, що сприймається, і характеризується злитістю пізнання з емоційною сферою [2]. До речі, сутність методу розуміння визначається і спрямованістю викладача на прийняття студента таким, яким він є.

Звертання до феноменології у процесі викладання педагогічних дисциплін дозволяє актуалізувати її ресурси в напрямі реальної роботи з опанування молоддю культурними, смисловими образами, що насичують і поширюють свідомість (що в умовах розвитку в сучасній молоді «кліпового мислення», ізольованого від справжнього життя, є вкрай необхідним). Наприклад, історико-педагогічний матеріал дозволяє демонструвати цілісні зразки життєдіяльності й фрагменти життя успішних і талановитих педагогів, пошуки ними смислів педагогічної діяльності, ціннісне ставлення до дитинства. В історії педагогіки містяться великі можливості для проживання та переживання минулого для того, щоб здійснити перехід від історії ідей до історії смислів, повернути в історію описовість і подієвість. Феноменологічний підхід ставить викладача перед питанням: наскільки він здатний «згасити» своє суб'єктивне сприйняття минулого, об'єктивуючи його, чи треба це робити? У лекціях діалог і розуміння витісняють монолог та пояснення. Приклад діалогу: мислителі колишньої епохи відзначили кілька «больових точок», перш за все й таку, що «у свідомості XIX–XX століть майже зник ідеал людини. З тих пір, як людину визнали продуктом суспільства, породженням соціального середовища, ідеал людини було замінено на ідеал суспільства» (М. Бердяєв). Чи не переживаємо і ми у XXI столітті такий самий «больовий» синдром? І як повернути людину в лоно пріоритетніших цінностей буття? Як трансформувати педагогічну теорію і практику? Метод феноменологічної редукції («очищення свідомості») від ідеологічних, соціальних нашарувань дозволяє вийти на шлях досягнення внутрішньої людської природи, «людськості», індивідуальності (життєтворчість педагогів-класиків), не розчинитися в натовпі, у масовій свідомості. Тим більше, що сьогодні затребуваним зразком масової поведінки стають тваринні, а не людські інстинкти.

Однією з дуже важливих проблем вищої школи є набуття особистістю майбутнього педагога таких якостей, які дозволяють здійснювати сучасні

підходи до освіти й виховання, зокрема і феноменологічний. Ознайомлення з новими технологіями, безсумнівно, важливе, але здатність мати власне бачення й розуміння педагогічних феноменів, свідоме продукування своїх глибинних світоглядних і моральних орієнтирів, проникнення в сутність зовнішнього та внутрішнього світів, творення свого життя як процесу духовного зростання, – все це не менш важливо, бо веде до можливості розуміння свого призначення і здійснення його знайденим способом.

Екологічні проблеми людства, окремої країни, місцевості часто не являються достатньо усвідомленими тому, що не створюються умови для їхнього обговорення й пошуку можливого рішення на рівні еколого-професійної компетентності вихователя. А майбутні вихователі не відчують своєї професійної причетності до екологічних проблем. Тому було розроблено тематику бесід духовно-екологічного змісту саме з метою уникнення вражаючого відсторонення майбутніх фахівців від активної позиції з точки зору еколого-професійних функцій педагога. Наводимо їх конкретні приклади.

Природа і Дитина. Чи спостерігали Ви, як поводить себе дитина серед природного оточення? Як себе відчуває, які виявляє емоції та цікавості? Яке значення має природа в житті дитини? Чи може вона в своєму розвитку обійтися без неї? Які спогади дитинства, пов'язані з природою, Ви зберегли?

Ноосферна відповідальність людини. Що таке ноосфера, хто визначив це поняття? У чому проявляється відповідальність Людини перед Природою? Чи здатна сучасна Людина взяти на себе цю відповідальність? Чому майбутнє нашої планети залежить від рівня ноосферної екологічної свідомості? Яка відповідальність покладається на педагога? Чому будь-який Педагог, Учитель повинен мати розвинену екологічну свідомість, бути екологічно-культурною особистістю? У чому особливості екологічної культури вихователя дітей дошкільного віку?

Педагогіка і Природа. Чому Природу називають великим педагогом? У чому полягають можливості педагогічного впливу Природи на Дитину? Як природа навчає? Як Природа виховує? Чи хочете мати її своїм союзником? За яких умов Природа – великий вихователь, яка Ваша роль у цьому процесі? Як Ви будете зміцнювати союз Педагогіки і Природи, працюючи з дітьми?

Природа Людини – екологія Людини. Що являє собою людина? Чому її організм є екологічною системою? Назвіть елементи екологічної системи людини. Як діє екологічна система організму? Як можна екологізувати умови життя, щоб забезпечити здоров'я організму? У чому полягає поняття «екологія Людини»? Які умови треба Людині для психічного, душевного здоров'я? Яке місце природного довкілля в забезпеченні «екології» Людини?

Природа Душі – екологія. Що таке Душа, де вона знаходиться? Як вона себе почуває в умовах екологічної кризи? Як душа людини реагує на

руйнацію природних умов та втрату соціумом духовних цінностей? Як подолати духовний вакуум? Як можна визначити поняття «екологія душі»? Чи можливо створити умови для комфортного, продуктивного душевно-духовного розвитку людей в єдності з Природою? Як?

Екологія дитини. Чому сучасне життя породило поняття «екологія дитини»? Який зміст включає це поняття? Що таке «екологія життєдіяльності»? Як її можна забезпечити? Які умови створюються в дитячому закладі для екологізації життєвого простору дітей?

Людина і Всесвіт. Чому можна стверджувати про зв'язок Людини зі Всесвітом? Що таке Всесвіт? Із чого він складається? Як Ви розумієте поняття Мікрокосм і Макрокосм? Чому кажуть, що кожна людина є Всесвіт? Назвіть свою адресу в масштабі Всесвіту (назва Галактики, планетної системи, планети, материка, країни...). Що Ви відчуваєте, коли дивитесь на зоряне небо? Які роздуми викликають у Вас такі спостереження? Чи є у Вас потреба спілкування із зоряним світом?

Вищезгадане дозволяє зовсім по-новому представити сутність природної реальності, з якою має справу освіта, пробудити усвідомлення глибоких зв'язків людини з усім живим.

Висновки та перспективи подальших наукових розвідок. Наш досвід показує, що ефективність процесу використання феноменологічного підходу залежить від низки об'єктивних і суб'єктивних чинників. До об'єктивних відносимо наявну готовність студентів до соціального утвердження себе як особистості, майбутнього професіонала, пошуків смисложиттєвого призначення. До суб'єктивних – побудову адекватного освітнього простору (відповідні «тонкі» технології, де студент може виявити свою унікальність та індивідуальність, діяти свідомо й гуманно). Цей підхід плідно застосовується лише в разі його органічної вбудови в контекст науки. Він не може бути універсальним і не може заперечувати функціонування інших відомих підходів. У подальшому варто звернути увагу на застосування феноменологічного підходу не тільки до вивчення педагогічних феноменів у їх ціннісно-смысловій сутності, а й на оволодіння його потенціалом студентами. Упевнені, що феноменологічна проблематика потребує подальшого обговорення в межах професійної спільноти.

ЛІТЕРАТУРА

1. Берулава М. Феноменологический проект в педагогике [Электронный ресурс] / М. Берулава, В. Конке. – Режим доступа : <http://www.allbest.ru>
2. Бондаревская Е. Педагогика : личность в гуманистических теориях и системах воспитания / Е. Бондаревская, С. Кульневич. – Ростов на/Д. : ТЦ «Учитель», 1999. – 560 с.
3. Куренкова Р. Феноменология образования : современный диалог философии и педагогики [Электронный ресурс] / Р. Куренкова. – Режим доступа : <http://www.congress2008.dialog21.ru>

РЕЗЮМЕ

Головко М., Крайнова Л. Использование возможностей феноменологического подхода к преподаванию педагогических дисциплин.

Особенностью педагогической реальности сегодняшнего дня есть сосуществование разных педагогических парадигм и подходов. Появились новые концепты педагогического знания, среди которых такое понятие, как «феноменологический подход». Теоретический анализ и практический опыт позволил выделить базовые идеи, которые составляют основу преподавания педагогических дисциплин будущим специалистам дошкольного образования. Приводятся варианты практической реализации вышеуказанного подхода на занятиях по истории педагогики и методике экологического воспитания дошкольников.

Ключевые слова: феномен, феноменология, педагогический феномен, феноменологический подход, феноменолог, педагогическая феноменология, смыслопоисковая деятельность.

SUMMARY

Holovko M., Kraynova L. Using phenomenological approach to teaching pedagogical disciplines.

The new conditions of the socio-economic and cultural life need radical revision of many aspects of philosophical and epistemological solution to the problem of the formation of a man, his preparation for life in the multidimensional society that is based on the complex balance of interests. However, nowadays we observe definite discrepancies between the awareness of the needs of the society in other philosophical and methodological orientations concerning the solution of the educational problems and inertia in the approaches to the organization of the educational process.

The peculiarity of the educational reality of today is the coexistence of different pedagogical paradigms and approaches. There have appeared the new concepts of pedagogical knowledge, among which there have spread such notions as “phenomenology of pedagogy”, “phenomenology of education”, “phenomenological method”, “phenomenological approach”, “pedagogical phenomenon” (B. Bim-Bad, M. Berulava, L. Vysotska, V. Konke, S. Kulnevych, R. Kurenkova, Ye. Plyehanov, Ye. Rohachova, N. Smyrnova, O. Fedotova, T. Filanovska and others). Philosophical basis of the research of their essence is the ideas of classical phenomenology (H. Hehel, E. Husserl, M. Hartman, M. Sheler, A. Shyuts).

Based on the theoretical analysis and practical experience accumulated in the educational space of the phenomenology, there have been revealed the basic ideas that became the essential principles of our approach to teaching the professional pedagogical disciplines (particularly History of Pedagogy and Teaching Methods of Ecological Education of Preschool Children). Our experience shows that effectiveness of the process of using the phenomenological approach depends on a number of objective and subjective factors. The objective ones are the existing social readiness of students to assert themselves as individuals, future professionals, the need for social cognition, and the researches of sense-living mission. The subjective factors are the adequate educational space (the relevant “thin” technologies, where students can express their individuality, act consciously and humanely). This approach cannot be universal; it does not deny the functioning of other known approaches. We are sure that the phenomenological issues require further discussion within the professional community.

Key words: phenomenon, phenomenology, pedagogical phenomenon, phenomenological approach, phenomenology, pedagogical phenomenology, sense-search activity.